

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **K. N.**, narozený dne X.
bytem X.

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2020 č.j. 1105/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 6. 2020 č.j. 1105/2020-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 21. 1. 2020 č.j. MHMP 117274/2020/Jaš (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobce je vinen tím, že dne 23. 9. 2019 v 14:44 hodin v Praze 4 na ulici 5. května ve směru jízdy do centra města řídil vozidlo tovární značky X., specifikované registrační značky, kdy při průjezdu stanovištěm silničního radarového rychloměru RAMER10 C (GPS délka 014°26'14.694"E, GPS šířka 50°03'21.126"N) byla předmětnému vozidlu naměřena rychlost jízdy 73 km/h, přičemž při odečtení možné odchylky měřícího zařízení, která činí ± 3 km/h, mu byla ve skutečnosti naměřena rychlost 70 km/h, ačkoli je v daném úseku obce maximální dovolená rychlost jízdy vozidel stanovena obecnou úpravou na pozemní komunikaci do 50 km/h, což je o 20 km/h více než je v konkrétním místě povoleno, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), a spáchal tak minimálně z nedbalosti přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobce poukazoval na to, že jak již namítal v odvolání, nebylo prokázáno, kterému vozidlu byla změřena rychlost, neboť na radarovém snímku se nacházejí tři vozidla. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hovoří pouze o dvou vozidlech, a dovozuje, že rychlost musela být změřena vozidlu žalobce, neboť u vozidla v protisměru by nebylo možné změření rychlosti vozidla a aplikování tzv. záměrného kříže. Žalobce však tvrdí, že na snímku se nacházejí tři vozidla, byť dvě pouze částečně, dvě vozidla jsou přitom v protisměru. Žalobce měl za to, že závěr o nemožnosti změření rychlosti vozidla v protisměru je nepřezkoumatelný, jelikož žalovaný nevysvětlil, proč by to nebylo možné, jak konkrétně měl být aplikován tzv. záměrný kříž a co z daných skutečností konkrétně vyplývá.
4. Tvrdil, že v místě přestupku nebyla prokázána nejvyšší dovolená rychlost. Jak uváděl v odvolání, v předmětné ulici byla dopravním značením povolena rychlost 80 km/h, k tomu se žalovaný nikterak nevyjádřil, hovořil pouze o výši dovolené rychlosti v obci dle obecné úpravy (50 km/h), což rovněž zakládá vadu nepřezkoumatelnosti.
5. Za nepřezkoumatelné považoval rovněž uložení trestu. Žalovaný nesplnil své povinnosti při odůvodňování sankce; nepřihlédl k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k osobním poměrům žalobce, neuvedl hodnocení míry nebezpečnosti daného jednání, překročil meze správního uvážení s důsledkem nezákonnosti, nezmínil a dostatečně neodůvodnil všechna kritéria pro

uložení trestu uvedená v zákonném demonstrativním výčtu, v hodnocení polehčujících okolností jsou závažné nedostatky. Měl za to, že výši sankce je nutno odůvodnit i při jejím uložení na spodní hranici zákonného rozpětí, to však žalovaný řádně neučinil, z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá řádné zabývání se kritérii stanovenými v ust. § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), což opět činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Podle ust. § 44 a § 45 zákona o odpovědnosti za přestupky lze od trestu upustit či jej mimořádně snížit, žalobci tak nemusela být uložena žádná pokuta.

6. Poukázal na svou odvolací námitku týkající se nedostatků dokazování (neprovedení hodnocení důkazů, neuvedení úvah žalovaného) a s tím související nepřezkoumatelnost; tuto námitku považuje za opomenutou.
7. Navrhl, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení, setrval na svých závěrech a napadené rozhodnutí považoval za zákonné. Sdělil, že na snímku se nacházejí dvě vozidla, radarovým rychloměrem bylo zaměřeno žalobcovo vozidlo, což je ze snímku zcela zřejmé, neboť je na něj zaměřen kříž rychloměru, související odvolací námitkou se řádně zabýval a považoval ji za obstrukční. Uvedl, že nejvyšší dovolená rychlost v místě spáchání přestupku v obci byla obecnou právní úpravou stanovena na 50 km/h, nikoliv 80 km/h, vznesená námitka je zcela účelová, poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019 č.j. III. ÚS 2478/19. Shledal, že výše uloženého správního trestu byla v napadeném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým řádně odůvodněna, byly uvedeny konkrétní polehčující okolnosti a trest byl uložen na samé spodní hranici zákonné sazby. Poukázal na to, že dokazování bylo provedeno řádně a v odpovídajícím rozsahu (tj. záznamem o přestupku obsahujícím fotodokumentaci), což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, zaviněné jednání bylo prokázáno dostatečnými podklady (oznámení o přestupu, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, úřední záznam a ověřovací list silničního radarového rychloměru), odůvodnění důkazních prostředků bylo též dostatečné. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dle oznámení o přestupku ze dne 23. 9. 2019 žalobce dne 23. 9. 2019 v 14:44 hodin v Praze 4 na ulici 5. května ve směru jízdy do centra města řídil vozidlo tov. zn. X., specifikované registrační značky, kdy při průjezdu stanovištěm silničního radarového rychloměru RAMER10 C (GPS délka 014°26'14.694"E, GPS šířka 50°03'21.126"N) jel rychlostí 70 km/h, ačkoli je v daném úseku obce maximální dovolená rychlost jízdy vozidel stanovena obecnou úpravou na pozemní komunikaci do 50 km/h. K uvedenému závěru jsou ve správním spisu obsaženy následující dokumenty: ověřovací list Autorizovaného metrologického střediska č. 030/19 ze dne 11. 2. 2019, záznam o přestupku ze dne 23. 9. 2019 vytištěný dne 24. 9. 2019 a obsahující fotodokumentaci, úřední záznam ze dne 23. 9. 2019 č.j.

KRPA-5431-617/ČJ-2019-000007 a oznámení přestupku - překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 23. 9. 2019.

10. Příkazem ze dne 6. 11. 2019 č.j. MHMP 2225829/2019/Jaš byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor.
11. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 1. 2020, bylo shledáno, že žalobce se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že skutek vyplývá z obsažených podkladů, které vyjmenoval, přičemž konkrétně uvedl, jaká zjištění z jednotlivých důkazů učinil. Vyjádřil se k zavinění, měl za to, že byly naplněny formální i materiální znaky přestupku, bylo provedeno právní posouzení jednání. Shledal, že bylo namíste uložit sankci na samé spodní hranici sazby, podle zákona č. 361/2000 Sb. nelze od uložení sankce upustit, přihlédl k závažnosti přestupku, k míře zavinění a k objektivním okolnostem spáchání přestupku.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které později doplnil. V odvolání mj. namítal, že shromážděné dokumenty nemohou sloužit jako důkazy, úřední záznamy a oznámení přestupku nejsou pro dokazování dostačující, přitom všechna skutková zjištění vyplývají pouze z nich, měření rychlosti proběhlo z jedoucího vozidla a není zřejmé, která konkrétní osoba měřící zařízení nastavila a obsluhovala, zda bylo provedeno policií, na záznamu se nacházejí tři vozidla a není jasné, kterému byla změřena rychlost. Dále namítal, že v ulici 5. května je dopravním značením stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, procesní pasivita nemůže být žalobci na újmu, hodnocení důkazů bylo provedeno nepřezkoumatelně, nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu, naopak došlo k těžkým procesním vadám, při úvaze o výši trestu nebyly hodnoceny všechny aspekty taxativně stanovené zákonem, došlo k překročení mezí správního uvážení, všechna kritéria pro uložení trestu nebyla výslovně zmíněna a dostatečně odůvodněna. Žalobce byl přesvědčen, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, navrhoval jeho zrušení a zastavení řízení.
13. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 6. 2020, v odůvodnění žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a odvolací námitky, na podkladě spisu vyhodnotil, že v místě spáchání přestupku byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. K odvolacím námitkám mj. uvedl, že se správní orgán I. stupně řádně vypořádal s otázkou zavinění a své závěry důkazně podložil, jednalo se o nedbalost vědomou, provedení výsledku zasahujících policistů nebylo nutné, jelikož stav věci byl dostatečně prokázán na základě ostatních důkazů. Shledal, že ze snímku, na kterém se nacházejí dvě vozidla, je zcela zřejmé, jakému vozidlu byla rychlost změřena, u vozidla v protisměru by změření rychlosti (a aplikování tzv. záměnného kříže) nebylo možné. Dospěl k závěru, že nejvyšší dovolená rychlost v obci je obecnou úpravou stanovena na 50 km/h, nikoliv na 80 km/h. Uvedl, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, nezpůsobení újmy na majetku ani na zdraví a nedopuštění se bodovaného přestupku v posledních pěti letech hodnotil jako polehčující okolnosti. Shledal, že přestupek byl sice spáchán na velice frekventovaném místě s větší mírou ohrožení ostatních účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

silničního provozu, avšak u pozemní komunikace se ve větší míře nevyskytují přechody pro chodce ani bytová zástavba, což by ohrožovalo další účastníky silničního provozu, s výší trestu uloženou správním orgánem I. stupně se ztotožnil. Měl za to, že použité důkazy jsou dostačující, poznatky získané z měřiče rychlosti s fotodokumentací a z ověřovacího listu jsou klíčovými důkazy, mezi podpůrné důkazy pak patří úřední záznam ze dne 23. 9. 2019 a oznámení o přestupku, postup správního orgánu I. stupně je souladný s ust. § 2 a § 3 správního řádu, zjištěný stav věci byl dostatečně prokázán a nejsou o něm důvodné pochybnosti.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen "s.ř.s."). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Žalobce předně namítal, že není zjevné, jakému vozidlu byla změřena rychlost, neboť na snímku z měření se nacházejí tři vozidla. K tomu soud uvádí, že na první fotografii obsažené v záznamu o přestupku je v pravé části vozovky zachyceno pouze vozidlo žalobce, a to celé, jak bylo fotograficky zachyceno zezadu, registrační značka je zcela zřetelná. Na levé části vozovky, která směřuje do protisměru, jsou z velmi malé části viditelná dvě další vozidla jedoucí v protisměru, registrační značka vůbec viditelná není. Z této fotografie je však zřejmé, že rychlost byla naměřena vozidlu žalobce, zaměření rychloměru je na něj zcela zjevně soustředěno, přičemž pod fotografií jsou uvedeny příslušné údaje z měření radaru včetně GPS polohy a identifikace vozidla žalobce. Na dalších fotografiích ze záznamu o přestupku už je zachyceno pouze vozidlo žalobce a registrační značka jeho vozidla. Nelze tak souhlasit s námitkou, že by nebylo dostatečně prokázáno, že naměřená rychlost se jednoznačně týká vozidla žalobce. V této souvislosti již je zcela irelevantní, zda na první fotografii byla částečně zachycena dvě nebo tři vozidla jedoucí v protisměru, neboť jich se měření týkat nemůže. Žalovaný se pak s příslušnou odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí adekvátně vypořádal, když vysvětlil, proč se měření rychlosti musí vztahovat k vozidlu žalobce. Samotná odvolací námitka byla velmi stručná, opírá se pouze o tvrzení, že na snímku se nacházejí tři vozidla, v tomto směru soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné, pokud žalovaný argumentoval technickou nemožností měření vozidel v protisměru z důvodu nemožnosti aplikace tzv. záměrného kříže. Jedná se o dostatečnou odpověď k pochybnostem žalobcem, nebylo nutné, aby žalovaný k tomu rozvíjel další podrobnosti, a to včetně toho, jakým konkrétním způsobem měl být aplikován tzv. záměrný kříž. V žalobě k tomu žalobce žádnou další věcnou argumentaci již neuplatnil. Námitka tak není důvodná.
17. K námitce týkající se neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti v místě měření soud uvádí, že dle prvostupňového rozhodnutí byla nejvyšší dovolená rychlost v daném povolena obecnou úpravou na pozemní komunikaci do 50 km/h, vychází to z § 18

odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Skutečnost, že v měřeném místě byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h, vyplývá též ze shromážděných důkazů, a to ze záznamu o přestupku, z úředního záznamu a z oznámení o přestupku. K tomu žalobce v odvolání namítl, že v předmětné ulici 5. května je dopravním značením B21a stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h, ke spáchání přestupku tak vůbec nedošlo. Toto své tvrzení žalobce nijak neprokázal, žádné důkazy k tomu nenavrl. Žalovaný se danou námitkou zabýval, poukázal na to, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena pouze obecnou úpravou v obci, a to na 50 km/h (k tomu viz strana 4 napadeného rozhodnutí, a též strana 2). Z tohoto závěru žalovaného implicitně vyplývá, že v místě přestupku žádné dopravní značení povolující vyšší rychlost prokázáno nebylo. Takové odůvodnění soud považuje za dostačující a přezkoumatelné; pokud žalovaný vycházel z obecné úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v obci, což bylo navíc podpořeno důkazy ve spise, byla tím nejvyšší dovolená rychlost prokázána dostatečně. Námitka žalobce je potom v rovině pouhého obecného tvrzení, žalobce na její podporu nenavrl žádné důkazy, to k vyvrácení shora uvedených podložených závěrů žalovaného nestačí. K tomu lze též poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019 č.j. III. ÚS 2478/19. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

18. V další žalobní námitce žalobce nesouhlasil s odůvodněním výše uložené sankce a považoval jej za nepřezkoumatelné.
19. Soud k tomu shledal, že oba správní orgány se ve svých rozhodnutích řádně zabývaly též odůvodněním výše uložené pokuty. Správní orgán I. stupně na str. 4 prvostupňového rozhodnutí konkrétně uvedl, že přihlédl k závažnosti přestupku, kdy žalobce překročil povolenou rychlost o 20 km/h, čímž hrubě porušil povinnosti vyplývající ze zákona č. 361/2000 Sb., dále vyložil, jaká kritéria a jaké okolnosti vzal při úvahách o výši trestu v potaz, mj. upozornil na spáchání přestupku konáním, zavinění ve formě vědomé nedbalosti a místo spáchání přestupku na vysoce frekventované komunikaci. K odvolací námitce pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí a zdůraznil zejména konkrétní polehčující okolnosti (nezpůsobení újmy na majetku ani na zdraví, nedopuštění se bodovaného přestupku v posledních pěti letech), shledal, že přestupek byl sice spáchán na frekventovaném místě s větší mírou ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, avšak u pozemní komunikace se ve větší míře nevyskytují přechody pro chodce ani bytová zástavba, což by ohrožovalo další účastníky silničního provozu. Takové posouzení výše sankce provedené správními orgány soud považuje za dostačující a přezkoumatelné, byla hodnocena závažnost daného přestupku, objektivní okolnosti jeho spáchání, forma zavinění a rovněž zcela konkrétní polehčující a přitěžující okolnosti.
20. Žalobce nepovažoval za prokázané, že u pozemní komunikace se nevyskytuje ve větší míře bytová zástavba ani přechody pro chodce. Tuto okolnost však žalovaný hodnotil jako polehčující, tedy ve prospěch žalobce, a tedy i její případné chybné přičtení žalobce nemohlo nijak poškodit, ba naopak. Tudíž, vzhledem k tomu, že žalobce nemohl být v této souvislosti dotčen na svých právech, nemůže být námitka důvodná.

21. Dále soud konstatuje, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Pokud z tvrzení pachatele, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat, správní orgány se osobními poměry obviněného zabývat nemusí. V daném případě byla výše pokuty bagatelní, žalobce netvrdil nic o tom, že by ho výše pokuty mohla existenčně zasáhnout, žalovaný tak nepochybil, pokud se při odůvodnění výše pokuty osobními poměry žalobce nezabýval.
22. Judikáty, na které poukázal žalobce, nelze považovat za příléhavé. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004 č.j. 5 A 154/2002 – 51 a rozsudek Krajského soudu v Praze (žalobce v žalobě nesprávně uvádí Nejvyšší správní soud) ze dne 30. 7. 2018 č.j. 44 A 12/2018 – 27 se netýkají přestupků v souvislosti s řízením motorového vozidla, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004 č.j. 7 As 43/2004 se pak týkal typově mnohem závažnějšího přestupku v souvislosti s požitím alkoholu při řízení motorového vozidla, resp. odmítnutí vyšetření po pozitivní dechové zkoušce na alkohol, za což byly stěžovateli uloženy pokuta ve výši 10 000 Kč a trest zákazu činnosti v délce osmi měsíců, tedy sankce nesrovnatelné s nyní projednávanou věcí (a to navíc již před 18 lety).
23. Příléhavým soud naopak shledal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020 č.j. 1 As 80/2020 – 36, v jehož první právní větě se uvádí: „*Účelem § 37, resp. § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je mimo jiné dát správním orgánům demonstrativní kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Trestání za běžné přestupky typu překročení nejvyšší dovolené rychlosti má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků kladených na správní orgány při odůvodňování výše uložené sankce, např. požadavkem na zohlednění technického stavu vozidla či pozemní komunikace.*“ Dle tohoto rozhodnutí, se kterým se městský soud zcela ztotožňuje, není namístě klást na odůvodňování sankce za přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti přehnané požadavky. I v tomto kontextu je tedy odůvodnění sankce uložené žalobci správními orgány dostačující.
24. Za zásadní soud rovněž považuje, že žalobci byla uložena sankce na samé spodní hranici zákonné sazby, a to při nemožnosti uložit za přestupek napomenutí či upustit od uložení správního trestu (§ 125c odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb.). Případným chybným odůvodněním sankce by tak žalobci nemohla být způsobena újma na právech, neboť ani v případě opravy či změny odůvodnění by výrok nemohl pro žalobce vyznít příznivěji. K irelevanci pochybení při odůvodňování výše sankce, je-li ukládána na samé spodní hranici sazby, se vyslovoval i Nejvyšší správní soud, jde např. o rozsudek ze dne 16. 8. 2022 č.j. 10 As 410/2020 – 26 a rozsudek ze dne 31. 8. 2020 č.j. 9 As 143/2020 – 27, v němž se uvádí: „*Správní orgán I. stupně jistě mohl být při své úvaze o výši uložené pokuty podrobnější a uvést, zdali se k projednávanému případu nevází nějaké přitěžující nebo polehčující okolnosti. Pokud by se správní orgán I. stupně rozhodl udělit sankci vyšší než je dolní hranice zákonné sazby (jak tomu bylo např. ve stěžovatelem citovaném rozsudku NSS ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016 - 45, když uložil sankci o 33*

% nad spodní hranicí sazby), bylo by nutné, aby posoudil závažnost jednotlivých kritérií, aby bylo následně možné přezkoumat, z jakého důvodu správní orgán považuje konkrétní jednání za závažnější, než by odpovídalo zákonodárcem stanovené nejnižší pokutě. Vzhledem k tomu, že v nyní posuzovaném případě správní orgán I. stupně stěžovateli uložil pokutu na dolní hranici zákonné sazby a od jejího uložení nemohl upustit, nelze shledat, že by nezohledněním dalších polehčujících či přitěžujících okolností mohl zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv; stěžovatel ostatně žádné takové okolnosti ani neuvádí, a jeho námitka je ryze formalistická.“ Jak však již soud uvedl výše, odůvodnění sankce ani chyby nevykazuje.

25. K námitce žalobce ohledně možnosti mimořádného snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby (ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky) soud uvádí, že žalobce ve správním řízení neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by mohly indikovat důvody dle uvedeného § 44, takové důvody nevyplývají ani ze spisu. Ani tvrzení uplatněná v žalobě nelze považovat za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby. K povaze mimořádnosti institutu stanoveného § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky se vyslovil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018 č.j. 4 As 96/2018 – 45: „*Argumentaci stěžovatele týkající se § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky lze přisvědčit potud, že zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.*“ Ust. § 45 zákona o odpovědnosti za přestupky upravující napomenutí pak nemůže být ve věci relevantní, jelikož za žalobcem spáchaný přestupek není možné napomenutí uložit (§ 125c odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb.).
26. Lze tudíž shrnout, že odůvodnění výše uložené sankce soud nezákonným ani nepřezkoumatelným neshledal.
27. Soud nesouhlasí ani s poslední žalobní námitkou, dle které se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se neprovedení hodnocení důkazů. Ze správního spisu soud zjistil, že tuto obecnou námitku žalobce uplatnil na straně 6 odvolání. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí věnoval zcela konkrétním námitkám žalobce týkajícím se provedení dokazování (ohledně prokazování zavinění, výsledku policistů, validity snímku s vyznačením rychlosti, nejasnosti ohledně identifikace měřeného vozidla, neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti), dále poukázal na judikaturu NSS týkající se prokazování přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, uvedl, že za klíčové důkazy považoval (stejně jako správní orgán I. stupně) výpis z měřiče rychlosti s fotodokumentací a ověřovací list rychloměru. Příslušnou obecnou námitku žalobce týkající se dokazování tím lze mít za věcně vypořádanou, když žalovaný úvahy týkající se dokazování resp. hodnocení důkazů sám uvedl.

28. Soud na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:

www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.